

По житньому полі...

Платон Воронько

По житньому полі,
По гонах життя
ІДУ —
І стежина грайлива
Ще вірить в далеке моє майбуття,
Як мати, лиш тим і щаслива.
Не знає стежина, що в ближнім ярку
Вона падолистом осіннім зітреться.
Уже не снопами, а по колоску
Збираю врожай свій у ворочок серця.
Та всякий новий колосок при стопі —
Багатший зерном над усі, що в снопі.